

ἀγωγῆς τὰ ἀγαθὰ καὶ τῆς ἐστίας τὰ θέλητρά· ὥστε οἱ κύριοι σύμβουλοι ἔχουσι διπλᾶς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι αὐτῶν. Νομίζουν ὅτι δύνανται ἥσυχά ἥσυχά νὰ περιμένουν τὸ φθινόπωρον διὰ νὰ συμβιβάσουν τὰς ἐριδας καὶ τὰ συμφρόντά των ; Ποῦ θὰ τὸ καταντήσουν λοιπόν ;

Μετὰ τὰ μέτρα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς καθαρισμόν τῶν Σφαγείων καὶ τῶν ὑπονόμων τῆς πόλεως, μία εἰσέτι πρόνοια ὑπολείπεται, ἵνα μὴ ἀφελθῇ χάσμα προφανῶς ἐπικίνδυνον εἰς τὴν φρικωδῶς ἀπειλουμένην ὑγείαν ὑπὸ τῆς χολέρας, καὶ πληρὲς οὕτω ἐκτελεσθῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ὅπερ ἐσπεύσαμεν νὰ ἐκτυλίξωμεν, καὶ καυχώμεθα ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψει :

Ἡ τρίτη αὕτη πρόνοια, οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων ἐπέγουσα, ἀφορᾷ εἰς τὰς δύο λίμνας τὰς παρὰ τὸ Β. Νεκροταφεῖον, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ ἀρμόδιοι ἀποθηκαρίζουν στοιβάζοντες τὰ ἀποχωρήματα τῆς πόλεως, καὶ περὶ τῶν ὁποίων πολλὰ καὶ ζωηρὰ καὶ φρικώδη ἐνδιέλαβεν ἡ ἐν τῇ ἐφημερίδι μας δημοσιευθεῖσα ἔκθεσις τῆς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως Ἐπιτροπῆς. Ἀμέτρητα νησίδρια ἐν εἵδει σωρῶν ἀπὸ κόπρανα καὶ ψοφίμια, ἰδοὺ τὸ ὑλικὸν τὸ ἀποτελοῦν γραφικωτάτας καὶ σπουδαιοτάτας τὰς δύο αὐτὰς Ἀχερουσίας, διότι, βέβαια, ἂν δὲν ἦνε τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἐργάζονται ὅμως ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἀσφαλέστατα, κείμενα πλησίον δημοσίας ὁδοῦ, ἥτις δὲν δύναται ἢ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἦνε πλήρης διαβρωτῶν.

Ἐκτοτὲ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πολυτίμων αὐτῶν λεπτομερειῶν τοῦ κ. Βάρα παρῆλθον ἕξ μῆνες, καὶ ἡ ἀπρονοησία τῶν ἀρχόντων μας ἐξηκολούθησε. Φαντασθῆτε τὴν πόσον θὰ εἴνε πλουσιώτερα, καὶ πόσα ἐτι μαγικὰ νησίδρια θὰ ἀνέδυσαν ἐκ τοῦ ἀφροῦ των. Ἀλλ' ἂν εὐγλωττος ἐκεῖνη καὶ τόσω παραστατικῇ διαμαρτύρησις τῆς ἐπιστήμης δὲν

ἤρκεσε διὰ νὰ ληφθῇ ἡ ἀπαιτούμενη φροντίς, ἃς ἀρκέσῃ τὴν ὁ τρόμος τῆς χολέρας, καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἃς συμπληρώσῃ καὶ τὸ τρίτον μέρος τῶν μέτρων τοῦ καὶ μέτρων μας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας

Τῶν βουλευτῶν διοικούντων, καὶ τῶν ὑπουργῶν ἐκτελούντων, δὲν εἶναι ὁ κ. Μητσόπουλος τοῦ Πειραιῶς, ὁ συστήσας νὰ διορισθῇ Σακελλαρόπουλος εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον, ἀλλὰ μᾶς πληροφοροῦσιν ὅτι εἶνε ὁ ἐντιμότερος κ. Στέφανος Δραγούμης, βουλευτὴς Μεγάρων. Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, ἂν θὰ συμπερισθῇ καὶ αὐτὸς τοὺς μπαλαρμπάδες.

Τηλεγραφικῶς ἐκ Βιέννης ἀνηγγέλθη ὅτι ἀσθενεῖ βαρέως προσβληθεὶς ὑπὸ δξυτάτης πνευμονίας ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γεώργιος Ράλλης, πατὴρ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Τα τοῦ δημοτικοῦ Νοσοκομείου πάλιν εἰς ἀνωμαλίαν ἐπαπειλεῖται μεταβολὴ καὶ αὐθις τῆς Διευθύνσεως.

— Ἀφίετο προχθὲς ἐκ Καλαμῶν ὁ φίλος δικηγόρος κ. Χρύσανθος Παγώνης, εὐθαρσῶς ἀγωνιζόμενος τὸν δημοτικὸν ἀγῶνα καὶ δι' ὀλίγας μόνον ἀποτυχῶν ψήφους. Ἦνε ἀληθῶς παρήγορον ὅτι ὁ λαὸς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀρχίζει δεικνύων σημεῖα ἰδίας ὑπάρξεως, μὴ καθιστάμενος πλέον ἐρμαιον τῶν παλαιῶν καπετανάτων. Ὁ κ. Παγώνης, πρῶτος ἐπιλαχὼν δῆμαρχος, παρ' ὅλων τῶν κομμάτων πολεμούμενος, ἔλαβε 1045 στρογγυλὰς ψήφους, κατ' ὀλίγας δεκάδας ὑπερτερήσαντος τοῦ ἐπιτυχόντος. Συγχαίρομεν αὐτῷ τε ἐπὶ τῷ θριάμβῳ καὶ τοῖς Καλαμαίοις ἐπὶ τῇ ὑποστηρίξει τοῦ σχεδόν—δημάρχου Παγώνη.

— Ἡ περὶ καταλογισμοῦ ἐναίσιμος διατριβὴ τῶν συμ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 527)

Ἐνώπιον τοῦ χειροκροτοῦντος καὶ γελῶντος δημοσίου ἔπρεπε νὰ τρώγω κρέας αἰμοσταγὲς καὶ τὸ ἐτι φρικωδέστερον νέους κανίκλους καὶ πιττὰ ζῶντα, τὰ ὅποια ἔσχιζον καὶ ἐτίλλον διὰ τῶν ὀδόντων μου. Ὅτε δὲ ἀντιάζων δὲν ἤθελον νὰ πράξω ὅ,τι μοὶ διέτασσον, ὁ κύριός μου ἐνεπύγνυνε εἰς τὴν σάρκα μου βελόνην προσηλωμένην ἄκραν ῥάβδου, ἣν ἐκράτει ἐν χερσὶ. Τότε ἐξέβαλον κραυγὴν ἀληθοῦς ἀγρίου καὶ ἐποίουν ἐκ τοῦ πόνου μορφασμοὺς, προκαλοῦντας τοὺς γέλωτας τοῦ δημοσίου.

Ἀλλ' ἱκανὰ εἶνε τὰ λεχθέντα περὶ τῶν ὀδυνηρῶν τούτων πραγμάτων, ὧν ἡ ἀνάμνησις ἀκόμη καὶ τώρα μοὶ προξενεῖ φρίκην. Μεθ' ὅλα ταῦτα νύξῃθην καὶ ἐγενόμην ἰσχυρὸς καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου μίαν μόνην εἶχον σκέψιν, νὰ φύγω ἐκ τῶν χειρῶν τῶν τυράννων μου, ν' ἀναλάβω τὴν ἐλευθε-

ρίαν μου. Τὸ πρᾶγμα ἦτο δύσκολον, διότι, ὅτε δὲν ἤμην κλεισμένος ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ, οἱ κύριοί μου εἶχον διαρκῶς τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐν' ἐμοῦ.

Νύκτα τινὰ μετὰ παράστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τρομερὰ βελὸν τετρακίς ἢ πεντακίς μ' ἐκέντησε, παρετήρησα, ὡ εὐτυχία ! ὅτι ἐκ λήθης ἢ ἀδεξιότητος δὲν ἐκλείσαν διὰ τῆς κλειδῶς τὴν θύραν τῆς εἰρκτῆς μου, τὴν ὁποίαν διὰ μιᾶς ὠθήσεως ἠδυνάμην ν' ἀνοίξω. Ἦμην μόνος ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὁ δὲ ὄμιλος τῶν θαυματοποιῶν οὐ πολὺ μακρὰν ἐμοῦ ὑπὸ σκηνὴν τινα συνευχεῖτο. Ἀναμφιβόλως αἱ πρόσοδοι τῆς ἡμέρας ἦσαν ἐξαίρετοι. Ἦκουον τὸν κρότον τῶν ἐπιτραπεζίων σκευῶν, τῶν φωνῶν, τῶν ἀσμάτων, τῶν γελώτων.

Καὶ ἤμην μόνος, μακρὰν τῆς εἰρκτῆς μου ! ὦ ! Πόσον ἡ καρδιά μου ἔπαλλεν ! Ἐπέστη τέλος ἡ στιγμή τῆς ἀποδράσεώς μου, τῆς περιστάσεως οὗτης καταλληλοτάτης πρὸς τοῦτο. Διῆλθον τὰ δύο χωρίσματα τῆς ἀμάξης, ἅτινα ἦσαν συνέχεια ἐκείνου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου εὗρίσκετο ὁ κλωβός μου καὶ ἰδὼν τὸν ὠραῖον ἑναστρον οὐρανὸν, τὴν φωτίζουσαν τὰ πέριξ σελήνην, ἐρριψά τὰ βλέμματα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· οὐδεὶς ἐφαίνετο, οὐδ' ὁ μολοσσός, εἰς τῶν φυλάκων μου, ὅστις θὰ εἰδοποιεῖ βεβαίως τοὺς τυράννους μου ἵνα σπεύσωσιν εἰς καταδίωξίν μου, εὗρισκόμενος ἀναμφιβόλως πλησίον τῶν κυρίων του, ἀναμένων ὑπὸ τὴν τράπεζαν νὰ καταβροχθίσῃ τὰ τοῦ συμποσίου λείψανα.

παθητικωτάτου Μεσσηνίου νέου κ. Μπενή Ψάλτη δὲν εἶνε ἀπλή και συνήθης ἐπὶ διδασκαρία διατριβή. Ὁ νεαρός διδάκτωρ ἐκείνος ὡς θέμα δυσκολώτατον μέρος τοῦ ποινικοῦ δικαίου, καταδείκνυσιν ὅτι εἶχε συνειδησιν τῆς ἰδίας ἐπιστημονικῆς ἀξίως και δυνάμεως. Τὸ περὶ μέθης ἰδία κεφάλαιον εἶναι λαμπρὸν φιλοσοφίας μάθημα, ὅπερ μόνον παρὰ συγγραφεῦσι μακρᾶς πείρας ἤθελεν ἀναγνώσει τις ἀνευ ἐκπλήξεως. Συγχαίροντες ἐπὶ τούτοις τῷ νεαρῷ συγγραφεῖ, και ἐξαίροντες τῆς γλώσσης τὸ σαφές και ἀπείριστον, παροτρύνομεν αὐτὸν ἵνα διαπεράνῃ τὴν μελέτην του ταύτης, ἐπιπροσθέτων δύο ἐτι κεφάλαια, τὸ περὶ ἀμύνης και ἀνάγκης, ἵνα οὕτω καταστήσῃ τὸ ἔργον αἷον νὰ καταλάβῃ ἐπὶ ζῆλον θέσιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ παντὸς νομικοῦ.

— Ἀναδύει και τρίτην φοράν ἐκ τῆς ἱστορικῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων ἡ ἡρώϊνη *Φροσύνη μετὰ τῶν δεκαῶν Παρθένων*, μεθ' ὧν συνήνωσεν ἀσφυκτικῶς τὸ τελευταῖον αὐτῆς ψυχορράγημα, χάρις εἰς τὸν δῦτην κ. Ι. Σ. Φαραντάτον, ὅστις, ἀρπρεπῆς, χρυσορρίμων και ἐπὶ πτερύγων ζωηρᾶς φαντασίας ἐμφανίζεται αὖριον τὸ ἐσπέρας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀπολλωνοῦ, ἐὰν πρέπῃ νὰ ἐνδύσωμεν εἰς τὴν ἡδύλαλον φήμην ἥτις ἀπὸ τινος καταπλήσσει τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἀττικῆς, σαλπίζουσα εὐνοῦστατα ἀγγέλματα περὶ τῆς τελειότητος τοῦ δράματος, ὅπερ, ἐξεπόνησε και ἐφιλοτέχνησεν ὁ νεαρός οὗτος τοῦ Παρθενῶνος μύστης. Ἀντιπαλαίει, λέγουσιν, ἐν ἀπεριγράπτῳ ἀμίλλῃ ἡ φαντασία τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ πρὸς ἐκεῖνας τοῦ Ἀντωνιάδου και Βερναρδάκη. Τοιαύτη εἶναι ἡ προδικασία τοῦ ἔργου, ὅπερ, παρακολουθοῦντες καθ' ὅλην τὴν ἐξέλιξιν και διασκευὴν του, ἀνακνόμεναι ἢ ν' ἀποθαυμάσωμεν στεφανοῦντες τὸν ποιητὴν, ἢ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἔργα ἀξιῶμεν αὐτὸν κρεῖττονος ἢ ἐλάττονος μοίρας.

Αἱ φωναὶ και τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν. Σκεφθεὶς ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπολέσω στιγμὴν ἐπὶ δόξα ἀπὸ τῆς ἀμάξης και ἐφευγον δρομαῖος. Συναντήσας πρὸ ἐμοῦ ὁδὸν ἐτράπην, ἀλλὰ ποῦ μετέβαινον; Και ἐγὼ ἡγνόνουν. Ἄλλ' ὅπως δὴ ποτε ἤμην ἐλεύθερος, ἐλεύθερος, ἀνέπνεον, κῆχαριστοῦμην καταπίνων κατὰ τὴν πορείαν μου τὸν δροσερὸν και εὐώδη ἀέρα τῆς ὥραιότερας τῶν νυκτῶν μου, ἔτρεχον ἀδιακόπως, χωρίς νὰ δοκιμάσω τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐφάνησαν αἱ πρῶται λάμψεις τῆς ἡμέρας. Ἐποίησα σταθμόν. Ἡ ὁδὸς εὐρίσκειται πάντοτε πρὸ ἐμοῦ, δεξιόθεν ἀγροὶ, λειμῶνες, ὀριστερόθεν ἐν δάσος. Τὰ ἐνστικτα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας πάραυτα διηγέρθησαν· ἐξέβαλον κραυγὴν χαρᾶς, κραυγὴν ἀπελευθερίας! Εἰς διαστημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα λεπτῶν εὐρέθην ἐντὸς τοῦ δάσους και εἰσέδυσκα κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν πυκνοτέραν λόχμην. Ἀνεῦρον τὰς ὀδοντωτὰς ταύτας κληματίδας, τοὺς θάμνους τούτους, οἵτινες τόσῳ προσφιλεῖς μοῦ ἦσαν ἄλλοτε, συνήνητσα ρυάκιόν τι, εἰς τὸ ὅποιον ἐρρίφθην διὰ νὰ δροσισθῶ. Ὀλίγῳ μακρότερον ἔστην εἰς μέρος σκοτεινόν, ἄγριον, περιεστράφην ἐπὶ τοῦ χόρτου και τῶν θάμνων κλαίων ἐκ χαρᾶς και ἔπειτα ἐκοιμήθην. Ὅτε δὲ ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη διανύσει τὰ δύο τρίτα τῆς πορείας του. Δὲν ἤξευρα νὰ προσερχθῶ, οὐδεμίαν ἔχων ἰδέαν τῆς Θεότητος, και μόλα ταῦτα γονυπετήσας παρετήρουν τὸν οὐρανὸν μετὰ ζωηρᾶς συναισθήσεως εὐγνωμοσύνης. Ἐπεΐνασα, ὅπως δὲ θεραπεύσω

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταποκριτὴς τῆς *Κλειῦς* ἐπάγεται τὰς ἐξῆς ὁρθοτάτας και λίαν ἐνθαρρυντικὰς παρατηρήσεις:

« Προκειμένου δὲ νὰ κρίνῃ τις τὴν δοθεῖσαν ἐφέτος παρὰ τοῦ λαοῦ ψήφον ἐν ὑψηλότερῃ σφαίρᾳ δὲν θὰ διστάσῃ ν' ἀποφανθῇ, ὅτι τὸ δημόσιον φρόνημα ἐσημέραι κρατύνεται και ἀναπτύσσεται ἐπ' ἀγαθῇ τῆς χώρας. Ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις κατεθραύσθησαν ἐπιρροαὶ, ἀήττητοι λογιζόμεναι, αἵτινες εἶχον μεταβληθῇ εἰς μικρὰς δυναστείας, διὰ τῶν μέσων ἄπερ τὸ εἰσαχθὲν και ἐφαρμοσθὲν σύστημα τῆς μικροπολιτικῆς συμφεροντολογίας καθιέρωσεν. Ἀναμφιέκτως τὸ σύστημα τοῦτο θὰ διήρκει ἐπὶ πολὺν ἐτι χρόνον πρὸς μεγίστην βλάβην τῆς πολιτικῆς μηχανῆς, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ πρόοδος και ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξις τοῦ τόπου ἐπήνεγκεν ἀντίδρασιν ζωηράν και σωτήριον. Ἐν τοῖς διαφοροῖς δήμοις τοῦ κράτους ὑπάρχουσιν ἐπιστήμονες και λόγιοι ἄνδρες, ἱατροὶ, δικηγόροι, καθηγηταὶ κλπ. οἵτινες ἐργασθέντες ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτῶν πατρίσι, κατεπολέμησαν βαθμηδὸν τὰς κληρονομικὰς ἐπιρροὰς, προλεάναντες οὕτω τὴν ὁδὸν τοῦ ἐλευθεροῦ διαγωνισμοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς πολιτικῆς. Μετὰ δὲ τὰς ἐφετεϊνὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἀποδείκνυται τοῦτο ἀριδίλως, διότι ἐν τοῖς πλείστοις δήμοις κατέλαβον τὰς δημοτικὰς ἐδρας δικηγόροι, ἱατροὶ ἢ ἄνδρες λόγιοι και εὐπαιδευτοί. Τοῦτο εἶνε σημεῖον λίαν εὐάρεστον και εὐελπί, καθόσον οἱ νέοι οὗτοι δήμαρχοι ἔσονται μάλλον ἀνεξάρτητοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἑαυτὸν καθήκοντος, κέκταινται δὲ και τὴν ἱκανότητα νὰ νοήσωσι πᾶσαν ἀνάγκην και ἐλ-λειψίν τοῦ δήμου, και δὲν ὑπολείπεται ἢ μόνον καλὴ θέλησις και τοιαύτη ἀναμφιβόλως θὰ ὑπάρχῃ παρ' ἅπασιν τοῖς νεοεκλεγθεῖσι δημάρχους. Ἐκ τοῦ ἐπικρατήσαντος συστήματος τῆς ἀδρανεῖας ἐν ἔργοις κατὰ τὸ παρελθόν, ἐλάχιστα

τὴν πεινάν μου ἐντὸς τοῦ δάσους, ἀνεμνήσθην τὰ πρῶτά μου ἔτη, γνωρίζετε δὲ πῶς εὐρίσκον τὰ πρὸς ζωάρεϊάμ μου εἰς τὸ δάσος τῆς Μαρτίλ.

Δὲν ἐνθυμούμαι ἐπὶ πόσας ἡμέρας διέμεινα ἐντὸς τοῦ δάσους μου, μὴ ἀπομακρυνόμενος τῶν λοχμῶν, τρέμων και εἰς τὸν ἐλάχιστον χρότον ἐκ φόβου μὴ περιπέσω ἐκ νέου εἰς χεῖρας τῶν θαυματοποιῶν. Ὅτε δὲ ἐξέλεπον ὅτι αἱ δορκάδες, οἱ ἀγριόχοιροι και αὐτοὶ οἱ λύκοι ἀπέφευγον νὰ μὲ πλησιάσωσιν, ἐσκεπτόμην τὸ ἄλλο τοῦτο ζῶον, τὸ ὁμοίον μου, τὸ ὅποιον μόνον μὲ εἶχε κακοποιήσει.

Τέλος ἀναθαρσύνσας ἤρχισα νὰ ἐξερευνῶ τὸ δάσος και μὴ εὐρίσκων αὐτὸ ἱκανῶς μέγα ἀνεχώρησα και κατέφυγα εἰς ἄλλο, τὸ ὅποιον διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐγκατέλειπον ὡσαύτως. Τοιοῦτοτρόπως ἤμην περιπλανώμενος, μὴ ἐγκαθιστάμενος οὐδαμοῦ ὀριστικῶς καθ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τοῦ θέρους και τὸν ἐπόμενον χειμῶνα. Ἐνθυμούμαι ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος ἐφθασα ἀπὸ δάσους εἰς δάσος εἰς τὸ τῆς Μαρτίλ.

Γνωρίζετε, κύριε, πῶς ἡμέραν τινὰ συνελήφθην ὑπὸ τῶν κυνηγῶν και πῶς ἡ καλὴ Αἰκατερίνη και ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, γενόμενος ἔκτοτε φίλος τοῦ Λυκογιάννη, μοὶ ἀπέδωκαν τὴν ἐλευθερίαν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ δάσος μου ἐσκέφθην ἐν πρώτοις νὰ φύγω διὰ παντὸς μέρος ἐπικίνδυνον διὰ τὴν προσωπικὴν μου ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἐν Μαρτίλ ὑπῆρχον τρία πρόσωπα τὰ

ἐτελέσθησαν ἀφορώντα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κατὰ δῆμους συγκοινωνίας, τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων· ἐπομένως εὐρὺ ἀνοίγεται στάδιον ἐνεργείας εἰς τοὺς νέους δημοτικούς ἀρχοντας, οἵτινες ἀληθῶς δύνανται νὰ ἐγκαινίσωσι νέαν ὁλως ἐποχὴν προόδου, κοινωνικῆς εὐπραγίας καὶ πολιτικῆς ἀνατροφῆς. Ἄς ἐργασθῶσιν ὡς ἐκ συνήματος ἅπαντες, ἕκαστος κατὰ τὸ ἐνὸν αὐτῷ, ἃς θέσῃσι τὰς βάσεις ὁλως νέας δημοτικῆς διοικήσεως καὶ ἔστωσαν βέβαιοι, ὅτι ὁ τόπος οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τοὺς ἄνδρας τῶν ἔργων καὶ τοῦ καθήκοντος. Ὁ δῆμος ἐν τῇ μικρογραφίᾳ αὐτοῦ θεωρεῖται καὶ εἶνε ἡ πρώτη καὶ κυριώτερα κρηπὶς τῆς αὐτοδιοικήσεως τοῦ λαοῦ. Ἐπομένως μεγίστην ὑπηρεσίαν θέλουσι προσφέρει τῇ ἑαυτῶν πατρίδι οἱ δημοτικοὶ ἀρχοντες· ἐὰν ἡ ἐνάσκησις τῆς ἐξουσίας τῶν τείνῃ διηνεκῶς εἰς τὴν πολιτικὴν παιδαγωγῆσιν τοῦ λαοῦ, διδασκομένου τὴν πρὸς τοὺς νόμους ὑπακοὴν καὶ τὴν ἀφιλοκερδῆ χρῆσιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων ἢ καθιζόντων, τὴν χρῆσιν αὐτῶν δηλονότι ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ δήμου καὶ τῆς πολιτείας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο οἱ δημοτικοὶ ἀρχοντες, ὀφείλουσι νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα πολιτικῆς ἀρετῆς.»

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 21 Ἰουλίου.

Θραυστάτη λωποδυσία τοῦ δημοσίου ἀνεκαλύφθη χθὲς ἐνταῦθα διὰ λαθρεμπορίας εἰς 80,000 δραχμὰς περίπου ἀνερχομένης. Ἡ ἐπιχείρησις φαίνεται νὰ μὴ περιορίζεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διενθυτοῦ τῆς εταιρίας Βελεντζίσκου ἐμπόρου Λούμου, ἀλλ' ὑποπτευόμεθα ὅκαποδικὰς διαστάσεις καὶ συστηματικὸν βδελλικὸν βύζαγμα τῆς ὥς μὴ ὤφειλεν ἀπροστατεύτου δημοσίου περιουσίας.

Φροντίσατε, κ. Τρικούπη, ὀλίγον καὶ περὶ τῆς ἀλλοκοτοῦ ἐγχωρίου αὐτῆς χολέρας, τῆς ὁποίας ὁ εἰς τὴν ἐντέλειαν ἐξ-ελληνισμὸς ἀπειλεῖ μεγαλειότεραν ἀνωμαλίαν εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ ἡ συνάδελφός της Αἰγυπτιακὴ εἰς τὰς καλοκαιρινὰς διασκέδασεις σας!

Ὁ χρόνος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκτανθῶμεν, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθωμεν, ἀφορμῆς ἤδη δοθείσης, ἀναλυτικώτερον ἐπὶ τῆς προκειμένης περιστάσεως καὶ κυρίως τῶν συχνάκις δημιουργούντων αὐτὰς αἰτίων καὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἐνόχων.

Τορὸς

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι»,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 743 ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἡμερήσια Νέα» ἐδημοσιεύθησαν παρ' ἀνώνμου διατριβογράφου ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταχυδρομείου Πειραιῶς εἶνε αὐτόχρημα οἰκτρά καὶ ἀξιοπαρατήρητος, καὶ ὅτι ἔμποροι εὐπόλητοι παρεπονήθησαν διὰ τὴν μὴ τακτικὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

Χάριν τῆς τιμῆς μας παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσῃτε ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταχυδρομείου Πειραιῶς οὐδέποτε ἔδωκεν ἀφορμὰς παραπόνων εἰς τοὺς κ. κ. ἐμπόρους, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ γενικὴ Διεύθυνσις παρέδωκε τὴν Διεύθυνσιν τοῦ γραφείου εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπείρους ὑπαλλήλους, ἀλλὰ τοῦναντίον πολλὰκις εὐχαριστήσεις δημοσίᾳ ἀπέστειμον διὰ τὴν ταχύτητα τῆς διανομῆς τῆς ἀλληλογραφίας, καὶ τὰς εὐκολίας ἃς παρέσχεον αὐτοῖς ὡς πρὸς τὴν παράδοσιν τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν. Νῦν δικαιοῦμεθα ν' ἀπαντήσωμεν παρὰ τοῦ ἀνώνμου διατριβογράφου, ὅστις οὐχὶ χάριν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ μᾶλλον δι' ἄλλων σκοποῦς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ δημοσίᾳ, νὰ γνωρίσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τοῦς παραπονεθέντας ἀξιολύτους ἐμπόρους Πειραιῶς, καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸν θεωροῦμεν αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον συκοφάντην.

Ἐν Πειραιεὶ, τὴν 21 Ἰουλίου 1883.

**Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ταχυδρομείου
Ε. Κ. Σταυρόπουλος**

ὅποια οὐ μόνον δὲν μ' ἐκακοποιοῦν, ἀλλ' ἀπεναντίας καὶ ἐπεδείκνυν συμπαθεῖαν πρὸς ἐμέ· ἀνεμνησκόμεν· τὸ ἡδὺ βλέμμα τοῦ γέροντος, τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ· ὁ νεανίας μὲ εἶχε σφίγγει τὴν χεῖρα, ὁ δὲ ἡχὸς τῆς φωνῆς του εἶχεν εἰσδύσει μέχρι τῆς καρδίας μου, εἶχον ἴδει κλαίουσιν τὴν γυναῖκα, ἥτις μοὶ ἀνεμνησκε τὴν λευκὴν μορφήν ἣν εἶχον ἄλλοτε παρατηρήσει πρὸ τοῦ παραθύρου. Πάντες λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν κακοὶ, ὑπῆρχον καὶ καλοὶ. Ἐνεκα τῆς καλῆς Αἰκατερίνης, τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν καὶ τοῦ Ἰωκώβου Βαγιγιάν, ἔμεινα ἐν τῷ δάσει αἰσθανόμενος ὅτι αὐτοὶ ἦσαν φίλοι, οἵτινες ἐν ἀνάγκῃ θὰ μὲ ὑπερήσπιζον καὶ θὰ μ' ἐπροστάτευν. Ἄλλως, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐξήτει νὰ μὲ διατταράξῃ, ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχον λόγους νὰ φοβῶμαι πλέον. Δι' ἐμέ ἡ ἀνακάλυψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν πάντες κακοὶ καὶ ὅτι ὑπῆρχον καὶ καλοὶ ἐξήττησεν ἐπ' ἐμοῦ βαθμυδὸν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν, διότι κατέστην ἥττον ἄγριος καὶ ἀπέβλαλον πολλὰς τῶν ἀγρίων ἐξέων μου. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῇ πρὸς τοῦτοισιν συνέτεινεν εἰς ἐτέρας, αἵτινες ζωηρῶς μὲ συνεκίνησαν καὶ πολλάκις μέχρι δακρύων.

Τοιοῦτοτρόπως διετιθέμην, ὁσάκις ἐβλεπον μητέρα τινὰ ἐναγκαλιζομένην τὸ τέκνον αὐτῆς καὶ μολονότι δὲν ἐξήγγυν καλῶς τίνες ἰσχυροὶ δεσμοὶ ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων, κατενόουν ὅμως ὅτι τὸ παιδίον ἀνῆκεν εἰς τὴν μητέρα, ὅτι ἦτο τὸ ἀγαθὸν αὐτῆς, ἡ χαρὰ της καὶ ἐμάντεον τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος· μήπως δὲ δὲν εἶχον ἴδει

πολλάκις τοὺς νεοσσὺς ἐν ταῖς φωλεαῖς εἰς οὓς ἄλλα πτηνὰ ἔφερον τὴν τροφήν; Τοῦτο μοὶ ἐδίδεν ἀόριστόν τινα ἰδέαν τῶν ἡμυστηρίων τῆς γεννήσεως.

Ἄλλοτε βλέπων ἐν ταῖς ἀτραποῖς τοῦ δάσους νεαρὸν ζεῦγος ἔχον τὰς χεῖρας ἡνωμένας, ἢ τοὺς βραχίονας περὶ τὸ σῶμα, ὁμιλοῦν ἡδέως, μειδιῶν, κατασπαζόμενον, συνέκρινον πρὸς τὰς θωπιᾶς, ἃς τὰ πτηνὰ ἐποιούντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὁπότε διαύγειά τις διήρχετο διὰ τοῦ πνεύματός μου καὶ χωρὶς νὰ δυνῇθω νὰ δρίσω οὐδὲν, πολλὰ πράγματα συγκεχυμένως ἀπεκαλύφθησαν εἰς ἐμέ.

Ἐνόμιζον ὅτι ἐν τῇ φύσει τὰ πάντα ἀγαπῶνται, κατενόουν τὴν ἀγάπην πρὸς ἄλληλα τῶν ὁμοίων ὄντων· εἶχον ἀόριστον τὴν κατάληψιν τοῦ ἔρωτος καὶ πρὶν γνωρίσω αὐτὸν ἐμάντεα τοὺς οἴστρους του. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ καρδιά μου ταχέως ἠνεύχθη εἰς τὴν φιλίαν, ὁ δὲ ἔρως ἐγεννήθη τοσοῦτον εὐκόλως ἐν ἐμοί, ὥστε ἐπὶ τοῦ φαινοῦ λόφου ἐκράτησα τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην ἐπὶ τοῦ στήθους μου περιβάλλον αὐτὴν στενῶς διὰ τῶν βραχιόνων μου. Ἀλλὰ περὶ τοῦτου πόσοι ἀνεστεναγμοὶ, πόσα δάκρυα, ὧν ἠγνόουν τὸ αἶτιον, πόσοι ὀνειροπολήσεις ἀρχόμεναι, καθ' ἐκάστην ἀνανεούμεναι καὶ οὐδέποτε περατούμεναι!

Ὅτε ἐβλεπον μητέρα ἐναγκαλιζομένης τὰ τέκνα των, ἢ συνήτων τυχαίως δύο ἐρωμένους, ἡσθανόμην ὅτι ἀνεκί-ναιτο πᾶσα ἡ ὑπαρξίς μου, καὶ ὅτι λυγμοὶ ἀνῆρχοντο ἐκ τοῦ στήθους μου. Ἐφευγον καὶ ἐκρυπτόμην ἐντὸς τῶν βράχων

Ἀριθ. 6119.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δηλοποιεῖ ὅτι,

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 110 καὶ 111 τοῦ περὶ δῆμων νόμου, οἱ διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1882 ἀπολογισμοὶ τῆς διαχειρίσεως

- 1) τῆς Δημοτικῆς Διοικήσεως.
- 2) τῶν Ὑδραυλικῶν.
- 3) τῶν Νεκροταφείων.
- 4) τοῦ Νηπ. Ὁρφανοτροφείου.

Ἐκτίθενται ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τούτῳ ἐπὶ ὁκτὼ συνε-
χεῖς ἡμέρας, ἡμεῖς ἀπὸ τῆς 22ας τρ. μ. Ἰουλίου μέχρι τῆς
30ης ἰδίου μηνὸς ἀπὸ τῆς 8ης π. μ. μέχρι τῆς 5ης ὥρας μ.
μ. καθ' ἑκάστην.

Ἐπομένως καλοῦνται οἱ συνδημόται ἡμῶν ὅπως προσέλ-
θωσιν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, καὶ λάβωσι γνῶσιν τῶν εἰρημένων
ἀπολογισμῶν καὶ ἐπιφέρωσιν ὅλας ἂς ἔχουσιν παρατηρήσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουλίου 1883

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
Δ. Σ. Σοῦτσος

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, ἂς ἀναγράψωμεν ἐν
τῷ αὐτῷ φύλλῳ, ὅπου ὑφύμην στήλην μνημοσύνην εἰς τοὺς
δυστυχτοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου, καὶ ὅσα ἀνέ-
γνωμεν εἰς τὰ Βιεννέζικα φύλλα περὶ τοῦ Τριεστίνικου Λοι-
μοκαθαρτηρίου. Ὁ γράφων ἔκαμε καθαρσιν εἰς τὸ ἀτμόσφαιρον
τῆς Ἑταιρίας Λόυδ «Ἀχιλλέας». Ἄν χωροῦσε τὸ πλοῖον
αὐτὸ 200 ἐπιβάτας, ἐδέχθη κερδοσκοπικῶς ἐξακοσίους, διὰ

νὰ τοὺς παραδώσῃ κατόπιν εἰς ὅλα τὰ βάρσανα τῆς πείνης,
τῆς βροχῆς, τῆς χαλάζης, τῆς ἀγρυπνίας, τῆς ὑγρασίας. 400
ἐπιβάται μόνον εἰς τὸ κατὰστροφικόν· ἔβρεχεν ἡ ἑκάμνη καλὸν
καιρὸν, μία τέσσαρς δὲν ὑπῆρχε νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἢ νὰ
τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ νὰ πλευριτωθοῦν ἀπὸ τὸ κρύον.
Τόσῳ στριμωγμένοι ἦσαν ὁ εἰς κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ὥστε
οὔτε νὰ ἀναπνεύσουν ἠδύναντο. Τοῖς εἶχον ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ
τοὺς βγάλουν εἰς τὸ Λοιμοκαθαρτήριον τῆς ξηρᾶς, ἀλλὰ ἐμει-
ναν μόνον μὲ τὰς ὑποσχέσεις. Μία σοῦπα ἐκόστιζεν ἕνα φράγ-
κον. Καὶ τί σοῦπα; Κατηύναζεν ὀλίγῳ τὴν πείναν, ἀλλὰ
ἔφερνεν ἀμέσως κωλικόπονον. Ἐνα κομμάτι ψωμί ἕνα φράγκο·
μία μπουκιά κρέας ἕνα φράγκο· ἕνα ποτήρι μπίρα ἕνα φράγ-
κο. Ὅταν οἱ ἐπιβάται παρεπονοῦντο ὅτι τὸ κρέας δὲν τρώ-
γεται, ὁ ἀρχιμάγειρος ὡς ἀληθῆς ὑπὲρ τῆς ἐλληνικοῦ ξενο-
δοχείου ἢ καφερείου, ἀπήντα: «Θὰ τὸ φάτε ἢ θὰ σκιάσετε;»
Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης τάξεως δὲν ἔτρωγαν καλ-
λίτερα. Μίαν ἡμέραν τοὺς ἐσέρβιραν βρώμικα ψάρια· τινὲς δι-
εμαρτυρήθησαν εἰς τὸν πλοίαρχον, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἀπῶς
ζωηρότερον ὁ πλοίαρχος τότε ἀρπάζει ἀμέσως τὸ ρεβόλβερ διὰ
νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ χάρις εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γυναι-
κῶν ὁ λίαν ἑμνηρικός κυβερνήτης τοῦ «Ἀχιλλέως» καταθέ-
τει τὸ ὄπλον, ἐκεκνωὶν χιλίας βολὰς ὕδρων. Μόνον ὁ ἱατρός
τοῦ πλοίου ἦτο ἀρκετὰ φιλόανθρωπος, γράφων εἰς τὴν ἡμερη-
σίαν ἀναφορὰν τοῦ πρὸς τὰς ὑγειονομικὰς ἀρχὰς νὰ φροντί-
σουν διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐπιβάτας τοῦ κατὰστροφικοῦ. Εἰς
ἀπάντησιν αἱ ἀρχαὶ τὸν ἐφυλάκισαν ἐξ ἡμέρας, διότι δὲν πε-
ριωρίσθη νὰ ἀναγράψῃ πόσοι ζοῦν καὶ πόσοι πέθαναν!!!
Ὅλα αὐτὰ ἐν τούτοις δὲν σημαίνουν ὅτι οἱ Ἕλληες πρέπει
νὰ εἴμεθα αὐστριακοί· οὔτε συμμεριζόμεθα τὸ φρόνημα τοῦ
«Αἰώνος» ὅτι ἡμεῖς πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ χει-
ρότερον ἔθνος τοῦ κόσμου καὶ ὅταν βλέπωμεν ὅτι παρόμοια
γίνονται καὶ ἄλλου, νὰ βωβαίνωμεθα.

μου, ἐπὶ τῆς ἐκ ξηρῶν φύλλων στρωμνῆς μου κατακλινόμε-
νος καὶ ἐκεῖ μόνος ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῷ σκότει παρεδιδύμην
εἰς τοὺς μεμνησμούς μου. Τότε δὲ, κύριε, ἐπεκαλούμην τὰς
ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καταβάλλον προσπα-
θείας ὅπως ἀναπολήσω εἰς τὴν μνήμην μου πάντα· τότε ἔ-
βλεπον ἐκ νέου τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς ἀναγνωρισθείσης ἐπὶ
τοῦ παραθύρου γυναικός. «ὦ! ἡ ἀνάμνησις αὕτη πάντοτε
διήγειρε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἔχεν ἐν ἐμοὶ δὲν
ξεύρω ποῖαν τινα γλυκύτητα, ἐξ ἧς προήρχετο ἡ λήθη τῆς
καταπτώσεως καὶ ἐκμηδενίσεώς μου. Ἐπὶ ἔτη ἡ ἀνάμνησις
αὕτη ἐφαίδρυνε, καθωράτισε, κατέθελξε τὴν θλιβεράν καὶ
σκοτεινὴν μοναξίαν μου. Ἐτήρουν ὡσαύτως καὶ τὴν ἀνάμνη-
σιν τῆς ἀγαθῆς Αἰκατερίνης, ἀλλ' οὐδέποτε αὕτη ἐνέποιήσεν
εἰς ἐμὲ τὰς συγκινήσεις ἂς καὶ ἡ προτέρα ἀνάμνησις. Διὰ
τὴν νὰ δικάζωμαι οὕτως; Διὰ τὴν ἡ μόλις διακριθεῖσα μορφή
εὐ-
ρίσκετο διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου; Διὰ τὴν, ἀφ' ὅτου ἐλη-
σμόνησα τόσα ἄλλα πράγματα, ἡ ἀνάμνησις αὕτη μένει το-
σοῦτ' ὥς ζωρὰ εἰς τὴν μνήμην μου; Ὑπῆρχεν ἄρα γε μετα-
ξὺ τῆς ἐχούσης ὠχρὰν πρόσωπον γυναικός καὶ ἐμοῦ μυστη-
ριώδης τις σύνδεσμος;

Ἄ! δύναμαι νὰ εἶπω τοῦτο, κύριε· ὅτε κατενόησα ὅτι
ἕκαστον παιδίον εἶχε μίαν μητέρα, ἐγένετο ἐν ἐμοὶ αἰφνι-
δίως τις ἀποκάλυψις καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγον «ἦτον ἡ μη-
τηρ μου!»

— «ὦ! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ μετὰ συγκινήσεως, παραφορᾶς, ἦν οὐδὲν ἐφαίνετο
δικαιολογῶν, ἔλαβεν τὸν νεανίαν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ
τὸν περισφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἥ· ἠδύνατό τις νὰ
ὑπολογίσῃ τοὺς παλμούς.

Ἀλλὰ κρατήσας ἀμέσως ἑαυτοῦ καὶ ἀναλαβὼν τὴν γα-
λήνην του.

— Ἀληθῶς, φίλε μου, εἶπεν, ὑπεθέσατε ὅτι ἡ γυνὴ
αὕτη ἦτο μήτηρ σας;

— Μάλιστα, κύριε· καὶ ἐτήρησα τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ
ἔχω αὐτὴν ἐκεί πάντοτε ἐν τῇ σκέψει μου μᾶλλον ἐπίμο-
νον ἢ ἄλλοτε ποτε. Ἐγεννήθη, ἐγενόμην παιδίον... ὡς
ὅλα τὰ παιδιά ἔσχον μίαν μητέρα... Λοιπὸν, μάλιστα,
κύριε, ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ τί, ὅπερ κράζει: Λυκογιάννη, Λυκο-
γιάννη ἡ γυνὴ αὕτη, ἦν τρεῖς μόνον εἶδες, ἦτο ἡ μήτηρ σου!

Καὶ ἐν δὲν ἀπατῶμαι, κύριε, μικρὸν ὅλως ὄντα μ' ἐχώ-
ρισαν τῆς μητρός μου· ἐπὶ ἔτη ἴσως ἔζησα πλησίον αὐτῆς
χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω· μ' ἀπιστέρησαν τῆς τρυφερότητός
της, τῶν φιλημάτων αὐτῆς καὶ μὲ κατέστησαν ὅτι ἡξεύ-
ρετε. «ὦ! Τοῦτο εἶναι φρικῶδες, φρικῶδες!

— Κτηνώδες! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ προσπαθὼν νὰ
κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Λυκογιάννης ἀφῆκε νὰ ρεῦσῃ τὰ ἰδικά του.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπράξατε πολλὰ δι' ἐμὲ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις ἤθε-
λον νὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη...

Ἐξετάσεις κωφαλάλων. Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ συνδυασμὸς αὐτός. Ἀφοῦ εἶνε κωφαλάλοι, τί ἐξετάσεις θὰ κάμουν! Καὶ ὅμως! ἐξετάσεις καὶ ἐξετάσεις ἔγιναν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐν Βιέννῃ Ἀκαδημίᾳ τῶν κωφαλάλων, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισημοτήτων καὶ τῶν συγκεκινημένων γονέων τῶν δυστυχῶν ὄντων. Ὅταν ὅλα μαζὴ τὰ κωφαλάλα ἐξῆλθον ἀπὸ παρακειμένου δωματίου εἰς τὴν κυρίως αἴθουσαν, ὅπου ἀνέμενον οἱ ἀκροαταί, καὶ εἶπον διὰ φωνῆς διατόρου ὅλα μαζὴ ἐν σόλῳ διαυγεστάτῃ **«Καλημέρα σας!** δύο τρεῖς μνητέρες κατελήφθησαν ὑπὸ λυγμῶν καὶ δακρύων. Τὰ εἶχαν φέρεи ἐντελῶς κωφαλάλα, μὴ δυνάμενα νὰ ἀρθρώσουν οὐδὲ μίαν συλλαβὴν, καὶ τώρα νὰ τ' ἀκοῦνε νὰ λένε: **καλημέρα σας!** Κατόπιν ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις· οἱ καθηγηταὶ ἡρώτων ποιοῦντες ἀνάπαυλιν εἰς κάθε λέξιν τῆς ἐρωτήσεως, καὶ οἱ κωφαλάλοι ἐπανελάμβανον ὅλας τὰς λέξεις τῆς ἐρωτήσεως, ἀπῆντα δὲ ὁ προσδιωρισμένος ἐκάστοτε μαθητής. Ἡ φωνὴ τῶν κωφαλάλων ὑφίσταται εἰδος τῇ δονήσεως, πηγάζει δὲ ἐκ βάθους τοῦ στόματος. Ἐν γένει ἡ μέθοδος τῆς Ἀκαδημίας τῶν κωφαλάλων συνίσταται εἰς τοῦτο, νὰ κάμνῃ τὰ παιδιὰ νὰ δμιλοῦν ἐντελῶς τὴν καλουμένην γλῶσσαν, νὰ ἀναγινώσκουν δὲ οὕτως εἰπεῖν τὰ λεγόμενα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ λαλοῦντος. Μετὴν γλῶσσαν τῶν κωφαλάλων κατέγινεν ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἀξιόλογος ἱατρός καὶ πρόφῃν βουλευτής κ. Παλατιανός.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσις, 2 Αὐγούστου. Ἡ Βουλὴ ἀπεδέξατο πάσας τὰς μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν μεγάλων ἐταριῶν τῶν διαδρόμων συμβάσεις. Ἡ σύνοδος ἀμφοτέρων τῶν Βουλῶν ἔληξε.

Τῇ 31 Ἰουλίου, ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν γνωστῶν ἐν Αἰ-

— Τί;

— Νὰ μοὶ ἀποδώσετε τὴν μητέρα μου.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνεπύδησε καὶ ἔγινε φρικωδῶς ὠχρός.

— Μάλιστα, ἀπάντησε, μετὰ παραδόξου φθόγγου, μάλιστα, ἐὰν ζῇ ἡ κόμη, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν μητέρα σας.

— Δὲν ἦτον αὐτή;

— Μάλιστα, Ἰωάννη, αὐτὴ ἦτο!

Ὁ νεανίας ἠγέρθη καὶ ἐνόσας τὰς χεῖρας καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέκραξεν:

— ὦ! μητέρα μου, μητέρα μου!

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν κ. Λαγγάρδ:

— Κύριε, εἶπε διὰ φωνῆς ἐμφαινούσης δισταγμῶν, καὶ ὁ πατήρ μου;

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Λυκογιάννης ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμὸν.

— Κατανοῶ, εἶπε ὀλιβερώς καταβιβάζων ὠτιάτως τὴν κεφαλὴν, ὁ πατήρ ἀπεβίβωσεν!

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἠγέρθη ἀποτόμως, κατέλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Λυκογιάννη καὶ περιστρέγγων πυρετωδῶς:

— Πήγαινε, ἀνέκραξε μετὰ τινος παρηγορίας, δὲν ἤξεύρω ἐὰν θὰ σοὶ δώσω ὅ,τι ἀφῆρταν ἀπὸ σοῦ· ἀλλὰ θὰ σοὶ δώσω ἱκανά, ὥστε νὰ δυνήθῃς νὰ λησμονήσῃς ὅ,τι ὑπέφερες.

γύπτῳ ἐκ χολέρας ἀποβιώσεων ἀνῆργετο εἰς 11,645.

Παρίσις, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425 Γαλλικὰ ράντα (rente) 109,17. Τουρκικὸν δάνειον 10,55. Ἡ νοποικημένον αἰγυπτ. 365. Συναλλάγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,30

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΙΛΟΙΑ Δ. Π. ΤΟΥΛΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα	ώραν 7 π. μ.	Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθρον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσας, Ἰθράν καὶ Πειραιᾶ.
Δευτέρα	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.
Τρίτη	» 7 π. μ.	Δαυρίον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Λίμνηλον, τὰ Διόνη, Ἀταλάντην, Στυλίδαν, Ὠραιούς, Ἀλυρὸν καὶ Βῶλον.
Παρασκευή	» 6 π. μ.	Ἰθράν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Δορώνην, Πύλον, Μάραθρον, Ἀγ. Κυριακὴν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
Παρασκευή	» 6 π. μ.	Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, λουτρὰ Διόνη, Στυλίδαν καὶ Βῶλον.
Σάββατον	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

Γ'

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαίς καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἦσαν ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ὁ κ. Λαγγάρδ καὶ ὁ προστατευόμενός του, ὅν θὰ ἐξῆκολουθήσωμεν ἐπὶ τινὰ εἰπέτι χρόνον ὀνομάζοντες Λυκογιάννην ἢ ἀπλῶς Ἰωάννην, ἀνέμενον εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, τὸ ὁποῖον ὡς γνωρίζομεν ἐχώριζε τὸ δωμάτιον τῆς μιᾶς ἀπὸ τοῦ τῆς ἄλλης.

Ὅρθοὶ πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἐβλέπεν εἰς τὴν αὐλὴν, εἶδον τοὺς ὑπνρέτας καταβιβάζοντας τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα ἔθετον ἔπειτα ἐπὶ τινος ἀμάξης, εἰς ἣν ἦσαν ἐξευγμένοι δύο ἵπποι.

Μετ' ὅλην τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτοῦ ὑπόσχουν τὴν προτεραιάν, ὁ Λυκογιάννης ἦτο περίλυπος. Ἀναμφιβόλως ὁ χωρισμὸς οὕτως ἦτο καταναγκαστικός, ὁ δὲ Λυκογιάννης κατενόει τοῦτο, ἀλλ' ἀπεδέχετο αὐτὸ ὡς σκληρὰν θυσίαν. Ἡ καρδίᾳ του ἦτο ὑπερπεπληρωμένη καὶ ἂν ὁ κ. Λαγγάρδ δὲν ἦτο παρών, θὰ ἄφρινε νὰ ἐκτραγῇ ἡ ὁδὸν αὐτοῦ.

Ὁ ὑπνρέτης, ἔλθων εἰδοποίησεν ὅτι ἡ κυρία Σανδράς καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἦσαν ἐτοιμαὶ νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λαγγάρδ, εἶπατε εἰς τὰς κυρίας ὅτι καταβαίνομεν.